

Φοίνισσες 1-87.

Εσύ, που ανάμεσα στα αστέρια του ουρανού

Ανοίγεις δρόμο πάνω σε άρμα χρυσοστόλιστο,

Ήλιε, και με άλογα γοργά σκορπάς τη φλόγα σου,

Τι ακτίνα φαρμακερή ήταν αυτή που έριξες στη Θήβα

Τη μέρα εκείνη που ο Κάδμος έφτασε σε αυτή τη γη

Από [την] θαλάσσια χώρα της Φοινίκης!

Αυτός της Κύπριδας στεφανώθηκε την κόρη, την Αρμονία,

Γεννώντας τον Πολύδωρο, που δικό του ο Λάιος ήταν παιδί.

Κόρη είμαι εγώ του Μενοικέα και ,από μάνα

Ίδια, αδελφός μου **[είναι]** ο Κρέοντας

Ο πατέρας μου με ονόμασε Ιοκάστη

Με παντρεύτηκε ο Λάιος. Και επειδή για χρόνια

Άφησε το κρεβάτι μου ορφανό από παιδιά

Πηγαίνει και ρωτά τον Φοίβο και δέεται

Να γεννηθεί στο σπίτι του παιδί αρσενικό.

-Βασιλιά της Θήβας με τα παινεμένα άλογα, του λέει αυτός,

Μη σπείρεις παιδί ενάντια στον θεών τη γνώμη

Γιατί, αν γεννήσεις γιο, ο γόνος σου θα σε σκοτώσει

Και όλος ο οίκος σου θα βουλιάξει στο αίμα

Όμως αυτός, έρμαιο της ηδονής και της βακχείας,

Έσπειρε γιο στη μήτρα μου και αμέσως στο νου του

Ξύπνησαν το ανόμημα και του θεού **[ο] χρησμός**

Και εκεί στης Ήρας το λιβάδι, στην πλαγιά του Κιθαιρώνα

Δίνει στους βουκόλους να πετάξουν το βρέφος

Τρυπώντας τους τένοντές του με τσιγκέλια σιδερένια.

Για αυτό τον είπε όλη η Ελλάδα Οιδίποδα
Το παιδί το βρίσκουν οι βουκόλοι του Πόλυβου
Απ' την Κόρινθο. Το παίρνουν και το δίνουν στα χέρια
Της κυράς τους. Έτσι αυτή θηλάζει στο μαστό της
Τον κόπο της δικής μου μήτρας. Και τον άντρα της
Τον πείθει πως αυτή γέννησε το παιδί. Μα καθώς
Μεγάλωνε και άνθιζε χνούδι πυρόξανθό στα μάγουλά του
Ο γιος μου, είτε γιατί κάποιος του μίλησε
Είτε και από μόνος του, αποφάσισε να μάθει
Ποιοι τον γεννήσαν και πάει στους Δελφούς.
Όμως και ο Λαΐος ο άντρας μου πηγαίνει εκεί
Ζητώντας να μάθει αν πέθανε ή ζει
Το τέκνο που είχε πετάξει στα θεριά. Κι έτσι
Το φέρνει η μοίρα και σμίγουν τα βήματα
Και των δυο τους, εκεί στο τρίστρατο της Φωκίδας.
Και το Λαΐου ο αμαξηλάτης τον προστάζει.
«Κάνε πέρα, ξένε. Βασιλιάς περνά». Μα εκείνος
Προχωρεί. Αμίλητος κι αγέρωχος. Και τα πουλάρια
Με τις σπλές τους ματώνουν των ποδιών τους τένοντες.
Αλλά γιατί να λέω στον κόσμο τα δικά μου τα δεινά;
Ο γιος σκοτώνει τον πατέρα . Παίρνει το άρμα του
Και το στέλνει, πληρωμή για τα τροφεία του
Στον Πόλυβο. Κι όπως η Σφίγγα λυμαινόταν την
Την Θήβα και ο άντρας μου είχε πια χαθεί
Ο Κρέων, ο αδερφός μου διαλαλεί:
Όποιος λύσει το αίνιγμα της πανούργας παρθένας
Να με πάρει εμένα γυναίκα του.

Ο γιος μου, ο Οιδίπους, λύνει το αίνιγμα της Σφίγγας
Και παντρεύεται τη μάνα του, χωρίς ο δόλιος να το ξέρει
Ούτε κι εγώ, πως κοιμόμουν με το γιο μου.
Γεννώ στο γιο μου δυο γιους. Τον Ετεοκλέα
Και τον άγριο Πολυνείκη. Και κόρες δυο.
Την μια ο πατέρας της την είπε Ίσμήνη.
Και την μεγαλύτερη Αντιγόνη εγώ. Κι όταν
Έμαθε πως με την ίδια τη μάνα του έκανε έρωτα
Ο Οιδίπους, αυτός που έχει τα πάντα υποφέρει,
Φονικό φριχτό μπήγει στα μάτια του
Ματώνοντας τις κόρες τους με πόρπες χρυσές
Μα καθώς χνούδι σκιάζει των τέκνων μου τις παρειές
Οι γιοί μου κλειδώνουν τον πατέρα τους και λέγοντας
Μύριες ψευτιές πασχίζουν από όλους να ξεχαστεί
Ζει ακόμα αυτός. Και υποφέροντας από την μοίρα
Ανόσιες καταριέται αρές ενάντια στα παιδιά του
Να μοιράσουν με ακονισμένο σίδερο αυτό το σπιτικό.
Φοβήθηκαν αυτοί μην πιάσουν οι πατρικές κατάρες
Και τους αφανίσουν, αν ζουν μαζί. Κι έτσι συμφώνησαν
Από την πόλη ο νεώτερος, ο Πολυνείκης με τη θέλησή του
Να εξοριστεί και για ένα χρόνο να κρατήσει τα σκήπτρα
Ο Ετεοκλής. Όμως αυτός βολεύτηκε στο θρόνο
Και τον Πολυνείκη σαν αληθινό πια εξόριστο τον διώχνει.
Αυτός πάει στο Άργος. Παντρεύεται την κόρη
Του βασιλέα Άδραστου. Μέγα μαζεύει Αργείων στρατό
Και κάτω από τα τείχη τα επτάπυλα τον οδηγεί
Και τον πατρικό απαιτεί τον θρόνο και την γη. Κι εγώ,

Πασχίζοντας να σταματήσω την έριδα τους, έπεισα
Το ένα παιδί με το άλλο εδώ να βρεθούν
Πριν να αγγίξουν δόρυ. Πήραν το μήνυμά μου
Και ο μαντατοφόρος μου λέει πως φτάνουν
Αλλά, εσύ που κυβερνάς τα ουράνια δώματα,
Ω Δία, σώσον ημάς, και χάρισε ομόνοια στα παιδιά μου
Γιατί πρέπει, αν είσαι όντως σοφός, να μην ανέχεσαι
Πάντα ο θνητός να βασανίζεται στη δυστυχία

.....

88 κεξ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ω του σπιτιού και του πατρός σου βλαστάρι ευγενικό

Αντιγόνη, οι ικεσίες σου έπεισαν την μητέρα σου.

Ν' αφήσεις το παρθενικό σου δώμα και στο ανώγι

Του παλατιού να βγεις για να δεις το στράτευμα των Αχαιών.

Περίμενε. Να κοιτάξω καλά στο δρόμο

Μήπως φαίνεται κάποιος συμπολίτης μας.

Φοβάμαι τον ύπουλο τον ψόγο ενάντια σε μένα

Τον δούλο και σε σένα την βασιλοπούλα. Μα όλα

Θα σου τα πα. Όσα βλέπω και όσα άκουσα από τους Αργείους.

Όταν πήγα με προτάσεις ειρήνης στον αδελφό σου

Και όταν γυρνούσα εδώ με την απάντησή του. Ωραία!

Κανείς Θηβαίος δεν περνά από αυτούς τους δρόμους.

Σε αυτή τη σκάλα την παλιά, την κέδρινη, ανέβα κι εκεί,

Δίπλα το ρέμα του Ισμηνού και τις πηγές της Δίρκης

Κοίτα πόσο είναι των Αργείων το στράτευμα που μας κυκλώνει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Δώσ' μου, το χέρι το γεροντικό

Στο νεανικό το χέρι, δωσ' μου,

Το πόδι να πατήσω , να ανεβώ στη σκάλα

ΠΑΙ

Έλα. Κράτα το. Έφτασες στην ώρα

Που το Πελασγικό στράτευμα προελαύνει

Και οι λόχοι ξεχωρίζουν ο ένας απ' τον άλλον

Αντ. Ω Εκάτη, της Λητώς κόρη τρομερή,

Κατάχαλκη άστράφτει

Όλη η πεδιάδα.

Παι.

Δεν έφτασε αδύναμος ο Πολυνείκης

Στη γη μας, Με άλογα πολλά και μύρια άρματα βροντάει.

Αν

Άραγε, είναι ασφαλισμένες με κλειδιά

Οι πύλες και οι **χαλκόδετες** αμπάρες

Που φρουρούν τα τείχη του Αμφίονα;

Παι.

Θάρρος. Είναι καλά ασφαλισμένη η πόλη

Κοίταξε όμως τον πρώτο αν θες να μάθεις

Αντ.

Ποιος είναι αυτό με το λευκό λοφίο

Που πρώτος ηγείται του στρατού

Και **πάγχαλκη** ασπίδα κρατά στο χέρι;

Παι.

Στρατηγός, κυρά μου.

Αν.

Ποιος και από πού

Έρχεται, γέροντα, πώς ονομάζεται;

Παι.

Είναι ο άρχοντας Ιππομέδων. Μυκηναίος

Και κατοικεί στις πηγές της Λέρνας.

Αν.

Αχ, πόσο φοβερός και άγριος στην όψη

Γίγας μοιάζει γηγενής, Αστεροπαίος, άστρο θανάτου,

Και όχι κάποιος απ' το γένος των ανθρώπων

Παι.

Βλέπεις αυτόν που διαβαίνει το ρέμα της Δίρκης.

Αν.

Αλλοιώτικος και αλλιώς αρματωμένος. Ποιος είναι;

Παι.

Ο Τυδέας, γιος του Οινέα. Κι έχει στο στέρνο του

Ζωγραφισμένο τον Άρη τον Αιτωλό

Αν

Αυτός γέροντα είναι που παντρέυτηκε

Την αδελφή της γυναίκας του Πολυνεΐκη;

Αλλοιώτικος μοιάζει και μιξοβάρβαρος

Παι.

Ασπιδοφόροι τέκνο μου όλοι Αιτωλοί

Και αλάθευτοι με το κοντάρι

Αν.

Και συ γέροντα πώς τόσο καλά τα ξέρεις;

Παι.

Από τα σημάδια των ασπίδων, που τα είδα όταν πήγα

Να φέρω πρόταση ανακωχής στον αδερφό σου.

Αυτά είδα και αναγνώρισα τις πανοπλίες.

Αν.

Κι αυτός που προχωρεί δίπλα στο μνήμα του Ζύθου.

Νέος, σγουρομάλλης με μάτια που αστράφτουν

Τρομερά. Θα είναι στρατηγός αν κρίνω

Από τον πάνοπλο όχλο αυτών που τον ακολουθούνε.

Παι.

Ο γόνος της Αταλάντης. Ο Αστεροπαίος.

Αν

Μακάρι η Άρτεμη που με τη μάνα του στα όρη κυνηγά

Να τον χτυπούσε με τα τόξα της και να τον αφάνιζε

Αυτόν που ήρθε να αφανίσει την πόλη μου

Παι.

Μακάρι, παιδί μου. Μα φοβάμαι μήπως δικαία

Και με των θεών το θέλημα ήρθαν σε αυτή τη γη.

Αν.

Και που είναι αυτός που μαύρη μοίρα, τον γέννησε

Μαζί μου από την ίδια μάνα; Πες μου γέροντα καλέ μου,

Πού είναι ο Πολυνείκης;

Παι.

Εκείνος που δίπλα στον τάφο των εφτά κοριτσιών

Της Νιόβης στέκει δίπλα στον Άδραστο. Τον βλέπεις;

Αν.

Όχι καθαρά. Μόνο λίγο βλέπω. Την κοψιά του

Και τα στολισμένα στήθη. Να μπορούσα

Το δρόμο μιας ανεμοδαρτης νεφέλης

Να πάρω μέσα στον αιθέρα και τα πόδια μου

Να με έφερναν κοντά στον αδελφό μου

Τον διωγμένο από την πατρίδα του

Να τύλιγα με τα χέρια μου τον λαιμό του.

Πώς αστράφτει μέσα στα όπλα του γέροντα.

Φλογερός σαν τις πρώτες αχτίδες του ήλιου.

Παι.

Θα έρθει στο σπίτι για να κλείσει συμφωνία

Και χαρά θα σε γεμίσει.

Αν

Κι αυτός γέροντα ποιος είναι

Που προχωράει άρμα λευκό οδηγώντας;

Παι.

Αυτός κυρά μου είναι ο μάντης Αμφιάραος.

Και μαζί του ακολουθούν τα σφάγια

Που η γη το αίμα τους διψά να πιει

Αν.

Κόρη του Ήλιου του καλλιστέφανου,

Ω Σελήνη, χρυσόκυκλο φεγγάρι,

Πώς με σταθερό και μυαλωμένο χέρι

Σώφρων μέσα σε άφρονες το άρμα του οδηγεί

Μα ο Καπανέας, αυτός που απειλεί φρικτά

Αυτή την πόλη, πού είναι;

Παι.

Να τος. Λογαριάζει τις προσβάσεις των πύργων

Και μετρά τα τείχη από πάνω ως κάτω.

Αν.

Ω Νέμεση και φοβερές βροντές του Δία

Και φως κεράνιο φλογερό, Σεις ταπεινώστε

Την παράφρονα ύβρη αυτού του ανθρώπου

Που λέει πως τις Θηβαίες θα σύρει

Σκλάβες για τις Μυκήνες και τον Λερναίο Ποσειδώνα.

Ποτέ μου, κόρη Διός, κυρά μου Άρτεμη,

Βασίλισσα με τους χρυσούς βοστρύχους

Τέτοια σκλαβιά να μην την υποφέρω.

Παι. Τέκνο μου γύρισε στο σπίτι σου και μείνε

Στο παρθενικό το δώμα. Έγινε ότι ζητούσε

Η ψυχή σου. Είδες όσα έπρεπε να δεις.

Τώρα κυβερνά η ταραχή την πόλη. Ένας όχλος

Γυναικών πορεύεται προς το παλάτι

Και οι γυναίκες απ' τη φύση τους με την παραμικρή αφορμή

Ρέπουν στην κακολογία και φουσκώνουν το παραμικρό.

201 Οι γυναίκες χαίρονται η μία να κακολογεί την άλλη.

Πάροδος 202 κεξ.

Χορός

Άφησα τις φουσκοκεριές της Τύρου

Και από τη χώρα της Φοινίκης

Έφτασα δώρο στον Λοξία

Στον ναό του Φοίβου

Έτσι με έφερε η μοίρα μου

κάτω από τα χιονισμένα

Βράχια του Παρνασού

Όταν σκίζοντας το Ιόνιο Πέλαγος

Καράβι έπλευσε ελάτινο

Πάνω από τα εύφορα χώματα

Της Σικελίας ιππεύει και τρέχει

Στις πνοές του επάνω ο Ζέφυρος

Κάλλιστο ουράνιο κελάϊδισμα

Και με φέρνει στον Καδμείων τη γη,

Σταλμένη εδώ στην ένδοξη τη χώρα του Αγήνορα

Και στους πύργους του Λαΐου, έγινα σκλάβο
Ταγμένη να φροντίζω τα ολόχρυσά αγάλματα
Κι ακόμα με περιμένει το νερό της Κασταλίας
Περιμένει την κόμη μου να λουστεί
Και την παρθένα ομορφιά μου να δοθεί
Στην λατρεία του Φοίβου

Ω λάμπουσα πέτρα πυρός
Δίκορφη λάμψη πάνω στις κορφές
Όπου βακχεύει ο Διόνυσος
Και κρασί που στάζει απ' το ένα
Το πολύκαρπο κλίμα του Βάκχου
Που βλασταίνει μέρα τη μέρα
Θεία σπήλαια του δράκοντα
Και ιερό χιονισμένο βουνό
Ας γινόταν να αφήσω τη Δίρκη
Και του θεού το αθάνατο χέρι
Λεύτερη από τον φόβο
Στον τόπο του Φοίβου να φτάσω.

Τώρα όμως – που μακάρι ποτέ
Να μην είχε σταθεί μπρος στα τείχη
Φονικός στέκει ο Άρης
Αίμα ανάβει εχθρικό
Και την πόλη κυκλώνει
Τα δεινά της επτάπυλης πόλης, αλοίμονο,
Και αυτά της Φοινίκης κοινά.

Κοινή η γενιά και κοινά τα παιδιά
Που η κερασφόρος Ιώ είχε γεννήσει.
Ένας ο πόνος τους κι ο πόνος μου είναι.
Νέφος ασπίδων πυκνό
Την πόλη πυρπολεί και κυκλώνει
Μάχης φόνιας σημάδι
Που γρήγορα ο Άρης θα φέρει
Τιμωρία των Ερινύων
Στα παιδιά του Οιδίποδα.
Ω Άργος Πελασγίκο. Την ανδρεία σου τρέμω
Και το θεόσταλτο. Σε άδικο αγώνα δεν ορμά
Όποιος πάνοπλος μπαίνει στο σπίτι του τώρα.

ΚΡΕΩΝ /ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

869 κέξ.

Κρ. Αρματωμένος ο **βασιλιάς** Ετεοκλής βαδίζει
Να μετρηθεί με την **αλική** των Μυκηναίων. Και προστάζει
Να μου πεις. Πώς θα **σώσουμε την πόλη**.

Τ. **Το στόμα μου**, αν ήταν για τον Ετεοκλή
Θα το κρατούσα **κλειστό**. Μα τώρα που εσύ ρωτάς
Θα σου το πω. **Νοσεί**, Κρέων, **από παλιά** ετούτη **η γη**.
Αφότου ο Λάιος γέννησε αψηφώντας τους **Θεούς**
Άντρα της μάνας του τον δύστυχο Οιδίποδα
Που των ματιών του ο **αιματηρός** ο σπαραγμός
Σχέδιο ήταν των θεών και μάθημα για την Ελλάδα

Μα οι γιοι του Οιδίποδα θέλοντας να το **συγκαλύψουν**

Με τον καιρό και τους θεούς να εξαπατήσουν

Έσφαλαν βλακωδώς. Ασεβώντας στον πατέρα

Και στον δυστυχισμένο απαγορεύοντας κάθε **έξοδο**

Τον **εξαγρίωσαν**. Και εκείνος, δυστυχής και **ατιμασμένος**, 20+ λέξεις ως είχαν στο κείμενο

Με **αρές δεινές** τους καταριέται. Τι δεν έκανα

Εγώ για να τους σταματήσω και τι λόγια δεν είπα

Που με κάναν εχθρό και με τους δυο τους.

Άκου Κρέων. Κοντά είναι ο θάνατος τους. Θα πεθάνουν

Αυτόχειρες μαζί κι αδελφοκτόνοι. Και **νεκροί πολλοί**

Επάνω σε **νεκρούς θα πέσουν**

Και θέλη σμίγοντας **αργεία και καδμεία**

Γόους πικρούς θα φέρουν στη Θηβαία γη.

Και σένα πόλη δύστυχη θα σε κατασκάψουν,

Τα λόγια τα δικά μου αν δεν ακούσεις.

Πρώτον: Γόνος του Οιδίποδα κανείς

Ούτε πολίτης να είναι ούτε βασιλιάς σου.

Δαιμονίζονται! Και την πόλη θα την διαλύσουν.

Κι επειδή το κακό έχει νικήσει το καλό

Μια και μόνο σωτηρίας συνταγή υπάρχει

Όμως, αν την πω, κι ο ίδιος κινδυνεύω

Και είναι πικρό όσοι ακόμη ευτυχούν

Να γίνουνε το **φάρμακο της σωτηρίας στην πόλη.**

Πηγαίνω και σε αποχαιρετώ. Ένας και 'γω μες τους πολλούς

Ας πάθω ότι πάθω. Αδιαφορώ!

Κρ. Σταμάτα γέροντα αυτού.

Τ. Μη με κρατάς;

Κρ. Μείνε. Γιατί φεύγεις; Τ. Όχι εγώ. Η ευτυχία σου. 905.

Κρ. Πώς θα σώσουμε πόλη και πολίτες. Μίλα!

Τ. Το θες. Μα γρήγορα δεν θα το θέλεις!

Κρ. Πώς μπορεί τη σωτηρία της πατρίδας να μη θέλω;

Τ. Θέλεις λοιπόν να με ακούσεις και επείγεται;

Κρ. Για τι άλλο θα ήμουν τόσο πρόθυμος;

Τ. Θες να ακούσεις λοιπόν τις προφητείες μου;

Μα πρώτα πες μου καθαρά, θέλω να ξέρω

Που είναι ο Μενοικέας που με έφερε εδώ

Κρ. Δεν έφυγε μακριά. Είναι κοντά σου

Τ. Να φύγει μακριά από τους χρησμούς μου

Κρ. Είναι γιος δικός μου. Αν πρέπει θα σιωπάσει.

Τ. Θες λοιπόν μπροστά του να μιλήσω;

Κρ. Ναι. Θα χαρεί να μάθει πως θα σωθούμε.

Τ. Να λοιπόν ποιος είναι ο δρόμος των χρησμών μου.

Πρέπει να σφάξεις αυτόν, τον Μενοικέα υπέρ πατρίδος

Το παιδί το δικό σου. Μόνος προκάλεσες την τύχη σου

Κρ. Τι λες; Τι λόγος είναι αυτός, τι είπες γέροντα;

Τ. Τα πράγματα ως έχουν. Όσα οφείλεις να πράξεις

Κρ. Σε λίγο χρόνο πόσα είπες κακά.

Τ. Για σένα. Αλλά για την πατρίδα μεγάλα και σωτήρια.

Κρ. Δεν σε άκουσα. Δεν μίλησες. Στο διάβολο η πόλη.

Τ. Δεν είναι πια ο ίδιος άνθρωπος. Πάλι άλλαξε.

Κρ. Πήγαινε στο καλό. Δεν έχω ανάγκη τις μαντείες σου.

Τ. Πάει, χάθηκε η αλήθεια. Γιατί δεν σου κάνει.

Κρ. Πέφτω στα γόνατά σου, τα σεβάσμια γένια σου...

Τ. Τι ικετεύεις; Αμείλικτα της Άτης τα κακά

Κρ. Σώπα. Μην πεις στην πόλη αυτά τα λόγια.

Τ. Μου ζητάς να ανομήσω. Πώς να σωπάσω...

Κρ. Τι μου κάνεις; Θα σκοτώσεις το παιδί μου;

Τ. Άλλοι θα το αναλάβουν. Εγώ μόνον θα μιλήσω.

Κρ. Και από πού τέτοιο κακό σε μένα και το παιδί μου;

Τ. Σωστά ρωτάς και φτάνεις στα δύσκολα

Πρέπει αυτός στο σπήλαιο όπου ο γηγενής ο δράκων

Έγινε φύλακας στα νάματα της Δίρκης

Να σφαχτεί και το αίμα του φόνου του να προσφερθεί χοά

Πληρωμή για τα αρχαίες του Κάδμου προσβολές στον Άρη.

Έτσι θα γίνει ο Άρης σύμμαχός σας. Ζητάει το χώμα

Καρπό αντί για καρπό, αίμα αντί για αίμα,

Έτσι θα σας βοηθήσει η γη, αυτή που κάποτε ανάστησε

Στάχυ χρυσοστέφανο το γένος των Σπαρτών. Να πεθάνει

Πρέπει παιδί από του δράκοντα το γένος,

Και κανείς δεν μένει από το γένος των Σπαρτών

Ακέραιος γόνος από μάνα και πατέρα

Παρά εσύ και τα παιδιά σου. Ο Αίμων

Δεν μπορεί να σφαγεί. Το απαγορεύουν οι αρραβώνες του

Είναι ανύπαντρος μα μνηστευμένος. Μα το πουλάρι αυτό

Που λεύτερο τρέχει στην πόλη, αν πεθάνει, η γη μας θα σωθεί

Και στον Άδραστο και τους Αργείους θα χαρίσει

Νόστο πικρό, κάνοντας μαύρο θάνατο τα μάτια τους να δουν

Και δόξα φέρνοντας στη Θήβα. Από τους δυο θανάτους

Διάλεξε τον ένα. Σώσε τη πόλη ή το τέκνο σου.

Σου είπα όσα ξέρω. (Παύση) Οδήγησέ με παιδί μου σίτιι μας

Μάταια ασκεί την μαντική είναι ο μάντης. Αν κακό μαντέψει
Γίνεται εχθρός γι αυτούς που προφητεύει. Κι αν από οίκτο
Ψευσθεί, αδικεί τους θεούς. Ο Φοίβος μόνον έπρεπε
Να δίνει χρησμούς. Αυτός που δε φοβάται κανένα.

Κρέων - Μενουκίας

985 κεξ.

Με. Πού να καταφύγω; Σε ποια πόλη. Σε ποιο φίλο;

Κρ. Όσο πιο μακριά από αυτό τον τόπο

Με. Πες μου και θα σε υπακούσω

Κρ. Πέρασε από τους Δελφούς...

Με. Και από κει;

Κρ. Στη γη των Αιτωλών

Με. Και από κει πού θα φτάσω;

Κρ. Στα εδάφη των Θεσπρωτών.

Με. Στην ιερή Δωδώνη;

Κρ. Το κατάλαβες.

Με. και από κει πού θα πάω.

Κρ. Όπου σε πάει ο θεός.

Με. Και που θα βρω χρήματα;

Κρ. Θα σου δώσω χρυσάφι.

Με. Καλά λες πατέρα.

Κρ. Φύγε τώρα.

Πρώτα να χαιρετήσω την αδελφή σου

Την Ιοκάστη. Που πρωτοθήλασα τον μαστό της,

Όταν έχασα τη μάνα μου κι ορφάνεψα

Κι έπειτα φεύγω να σωθώ...

Κρ. Ξεκίνα. Πήγαινε. Μη δυσκολεύεις στον εαυτό σου

Με. Τι ωραία που έδιωξα τον φόβο του πατέρα μου

Γυναίκες. Με λόγια τον ξεγέλασα απατηλά
Για να πετύχω αυτό που θέλω. Με διώχνει
Από την πόλη, την τύχη μου στερεί
Και με ντροπιάζει σαν δειλό. Αυτόν τον συγχωρώ
Γιατί είναι γέρος, αλλά εγώ δεν συγχωρούμαι
Να γίνω ο προδότης της πατρίδας που με γέννησε.
Πάω λοιπόν και θα δείτε πώς θα σώσω την πόλη
Και την ψυχή μου θα προσφέρω στη γη μου
Γιατί είναι αισχρό, όσοι ούτε τους έδεναν χρησμοί
Ούτε θεοί τους υποχρεώναν να υπακούσουν,
να έχουν άφοβοι κι ακλόνητοι δεχτεί το θάνατο,
μπροστά στους πύργους πέφτοντας για την πατρίδα
Κι εγώ προδίδοντας πατέρα, αδελφό και πόλη
Να φύγω σαν δειλός μακριά από τη γη μου
Κι όπου κι αν πάω να με λένε άνανδρο
Μα τον Δια των άστρων και τον φονέα τον Άρη,
Αυτόν που τους Σπαρτούς που φύτρωσαν από το χώμα
Βασιλιάδες τους έκανε αυτής της γης,
Πάω να σταθώ στην άκρη των επάλξεων
Και να σφαχτώ μονάχος μου, εκεί στην σκοτεινή
Σπηλιά του δράκοντα, όπου ο μάντης είπε
Πως θα λευτερώσω την πατρίδα. Μίλησα!
Θα προσφέρω το θάνατό μου δώρο λαμπρό στην πόλη
Και από νόσο αυτή την χώρα να την σώσω.
Γιατί αν γινόταν ο καθένας ότι μπορεί να πράξει
Να το κάνει για της πατρίδας το κοινό καλό
Οι πόλεις θα υποφέρον λιγότερο και θα ευτυχούσαν.

1428 κεξ

Άγγελος.

Ο Ετεοκλής, σαν να 'χε κιόλας νικήσει

Πετάει στο χώμα το σπαθί του κι αρχίζει να τον σκυλεύει

Έχοντας το νου του σε αυτό και μόνο και σε τίποτε άλλο

Αυτό στάθηκε ο χαμός του. Γιατί, αν και ξεψυχούσε,

Άθλια σωριασμένος ο Πολυνείκης μες τη θανάσιμη την πτώση του

βαστούσε το σπαθί του και το μπήγει στο σικώτι

Του αδελφού του. Πέφτουν ο ένας πλάι στον άλλο

Και τη γη δαγκώνουν, νεκροί κι οι δυο και νικητής κανένας.

Χο.

Πόσα δεινά σου, πόσα Οιδίποδα να κλάψω

Με θέλημα θεού οι κατάρες σου τους βρήκαν

Αγ.

Σου μίλησα για τρομερά δεινά. Άκου τώρα κι άλλα

Καθώς τα δυο παιδιά πεσμένα ξεψυχούσαν

Τρέχοντας φτάνουν η έρμη η μάνα κι η Αντιγόνη

Και βλέποντας τα δυο τους λαβωμένους θανάσιμα

Σπαράζει: *Παιδιά μου! Άργησα βοήθεια να φέρω*

Θρηνεί μια το ένα τέκνο της και μια το άλλο,

Κλαίει τον μάταιο κόπο των μαστών της

Και αδελφή τους στενάζει και τους λέει:

Αχ γεράματα άθλια της μάνας. Αχ αδέρφια

Αγαπημένα που προδώσατε τους γάμους μου!

Κι ο Ετεοκλής, ο βασιλιάς μας, την ώρα που

Από τα στήθια του έβγαζε την ύστατη πνοή του

Φωνή δεν έβγαλε, αλλά μόνο με τα δακρυσμένα
Μάτια του της έστειλε την αγάπη του. Ο άλλος όμως,
Ο Πολυνείκης, που ζούσε ακόμη βλέποντας
Την γριά μάνα και την αδελφή του είπε: Πάει
Χαθήκαμε μητέρα. Πονώ για σένα, για την αδελφή μου
Αλλά και για τον αδελφό μου, τον δικό μου γιατί
Αν και εχθρός, πάντοτε θα είναι αδελφός μου
Θάψτε με μάνα μου και συ αδελφή μου
Στην πατρική μου γη και μαλακώστε
Την καρδιά της πόλης μου. Έχασα σπίτι και πατρίδα
Τουλάχιστον δυο μέτρα χώμα ας το κρατήσω.
Κλείσε τα βλέφαρά μου μάνα με το χέρι σου
Σας χαιρετώ, Το σκότος κιόλας με κυκλώνει.
Έτσι ξεψύχησαν και οι δύο, Παρατώντας
Την άθλια τους ζωή. Και η μάνα. Βλέποντας
Την συμφορά, τρελαίνεται απ' τον πόνο
Κι αρπάζοντας το ξίφος πράξη κάνει τρομερή
Μέσα από τον λαιμό της σπρώχνει πέρα ως πέρα
Το σίδερο με τα δυο της χέρια αγκαλιάζει
Τους πολυαγαπημένους της και σωριάζεται νεκρή.

ΧΟΡΙΚΟ

790 κεξ.

Πρόταση μελοποίησης

Ω πολύμοχθος Άρης, τι ποθ' αίματι

Και θανάτω κατέχει Βρομίου παράμουσος εορταίς

Ω πολύμοχθε Άρη

Ω πολύμοχθε Άρη

Τρεις φορές από ψίθυρος τραγούδι

γιατί με αίμα και θάνατο

γιατί με αίμα και θάνατο

Του Βάκχου παράφωνος

ψάλλεις παράφωνος

Χαλάς τις γιορτές;

Και του Βάκχου χαλάς τις γιορτές

Στους ωραίους χορούς μας

Στους ωραίους χορούς μας

Δε λύνεις την κόμη σου.

Δε λύνεις την κόμη σου.

Στεφανωμένος με το άνθος της νιότης

Με στεφάνια της νιότης

Δε χορεύεις στου αυλού τον ρυθμό

Δεν χορεύεις στου αυλού τον ρυθμό

Όπως προστάζουν οι Μούσες και οι Χάριτες.

Μόνον ήρθες Αργείων κυβερνώντας στρατό

Μόνον ήρθες Αργείων κυβερνώντας στρατό

Μεθυσμένος με αίμα και θάνατο

Μεθυσμένος με αίμα και θάνατο

Για να σύρεις τον άμουσο και ανόσιο χορό.

Για να σύρεις τον άμουσο και ανόσιο χορό.

Με θύρσο και νευρίδα δεν μαίνεσαι

Με άρματα τέθριππα κυβερνάς τα άλογά σου

Και το ρέμα μαίνεις του Ισμηνού

Έφιππος δαίμονας, με ασπίδων χαλκό

Έχεις ντύσει των Σπαρτών τη γενιά

Θίασο ένοπλο, αντίπαλό σου

Στα πέτρινα τείχη μπροστά.

Αλήθεια, τι θεά φοβερή είναι η Έριδα

Που τέτοια στους άμοιρους Λαβδακίδες,

Της Θήβας τους άνακτες,

Έχει φέρει δεινά

Ω πλαγιά ευλογημένη με δέντρα και θηρία

Αρίφνητα, της Αρτέμιδας χάρμα οφθαλμών,

Χιονοτρόφε Κιθαιρώνα, ας μην έσωνες

Της Ιοκάστης τον σπόρο, τον Οιδίποδα,

Βρέφος απ' το σπίτι του απόβλητο

Για τα χρυσές τις περόνες διαβόητο

Να το σώσεις

Μήτε παρθένα φτερωτή, να έρθει η Σφίγγα,

Τέρας ορεσίβιο και πένθος να φέρει

Μια άμουση τραγουδώντας μουσική

Αυτή! Με νύχια τετραπλά από του Κάδμου

Τα τείχη αρπάχτηκε και φέρνει στο άβατο φώς

Την γέννα που ο καταχθόνιος Άδης ξερνά

Και στη Θήβα τη στέλνει.

Μα τώρα άλλη έχει βλαστήσει κατάρα

Στα παλάτια του Οιδίποδα και στην πόλη

Ότι δεν είναι καλό ποτέ δε θα γίνει καλό

Και τέκνα γεννημένα και μiasμένα από τη μάνα

Από τον ίδιο πατέρα και αδερφό γεννημένα.

Θα είναι πάντα παράνομα.

Γέννησες κάποτε, γέννησες κάποτε Γη
Βαρβαρόφωνη φήμη στην πατρίδα μου
Κάποτε έφτασε, από τα δόντια
Του κοκκινόφτερου δράκοντα, την γενιά
Των Σπαρτών, κλέος της Θήβας και όνειδος
Και στους γάμους της Αρμονίας ήρθαν
Οι επουράνιοι θεοί και με του Αμφίονα
Την λύρα και την φόρμιγγα υψωθήκαν
Τα τείχη της Θήβας και ο πύργος των δίδυμων
Ποταμών πλάι στις Δίρκης το πέρασμα.
Κοντά σε λιβάδι χλοερό που ποτίζει
Το νάμα του Ισμηνού.
Και η κερασφόρα πρόγονός μας, η Ιώ,
Των Καδμείων γεννάει τους άνακτες
Μυριάδες μυριάδων τα αγαθά. Κι όμως
Όλα αλλάξαν και η πόλη στο χείλος του γκρεμού
Τον ακάνθινο στέφανο φορεί του πολέμου.

*Ω πολύμοχθε Άρη
γιατί με αίμα και θάνατο
Του Βάκχου παράφρωνος
Χαλάς τις γιορτές μας;*